

Leger van schaduw en storm

De Lara Polaris serie

Heks van vuur en oorlog

Leger van schaduw en storm

S. Christina

LEGER VAN
SCHADUW
EN
STORM

© 2021, S. Christina

Eerste druk: oktober 2021

Redactie: Eva Disselhoff, Simone Lier

Omslagontwerp: Studio Coen met een C

Vormgeving binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Drukker: De Boekdrukker, Amsterdam

Young Adult Fantasy

NUR 285

ISBN 9789083085036

www.rebelbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de doorzitters

I

De lamp boven mijn hoofd flikkerde toen er een paar hakken op het hout tikten. Het moesten die van Karin zijn, de vaste serveerster bij Hesters Hapjes. Sinds ik ondergedoken was in de kelder had ik de verschillende medewerkers leren herkennen aan hun voetstappen. Bij Karin waren dat twee roffelende hakken, Lucas schuifelde onrustig in de keuken, en Hester zelf liep met stevige passen door het gebouw.

Ik lag op het oude matras op de grond, met mijn armen achter mijn hoofd gevouwen. Het was koud in de kelder, maar ik had de muffe, grijze deken van me af gegooid. Mezelf warm houden was zo ongeveer de enige vorm van magie die ik hier kon gebruiken.

Mijn maag rommelde hoorbaar en ik keek op mijn horloge. Tien over twaalf. Ik wist nooit hoe laat de lunch zou komen, omdat er niet altijd een veilig moment was om het luik te openen. Ik had weleens voorgesteld om gewoon een brood en een pot pindakaas in de kelder te houden, maar Hester wilde er niets van weten. Ze stond erop dat ik gezond en gevarieerd zou eten. Stiekem vermoedde ik dat ze het als excuus gebruikte om te checken of ik mezelf nog niet had opgehangen.

Boven me klonk het geluid van schuivende pannen; het teken voor mij dat ik de ladder omlaag kon trekken en op de derde sport kon gaan staan.

Een spleet fel licht verblindde mijn ogen, die nog steeds keer op keer moesten wennen. Toen verscheen Hester in de opening.

Ze hing met haar hele bovenlijf over de rand van het gat in de muur om mijn bord aan te geven, dat ik met één hand aanpakte vanaf de ladder.

Ze bleef niet lang hangen – als iemand haar zo zou zien in de keuken, dan zouden de rapen gaar zijn. Maar ze bekeek me van top tot teen, met een rimpel tussen haar wenkbrauwen en gespannen mondhoeken.

Ik glimlachte naar haar, dankbaar voor alles wat ze voor me deed. Daarna krabbelde ze weer terug en sloot ze het luik.

Voorzichtig stapte ik van de ladder af en zette mijn bord op de grond. Vandaag was het tomatensoep met brood. Ik doopte het brood in de soep en begon zo langzaam mogelijk te eten. De maaltijden waren de enige momenten op de dag dat ik iets te doen had, en ik wilde die momenten zo lang mogelijk rekken.

Ik morste een druppel soep op mijn arm. Hij stak felrood af op mijn bleke huid. Buiten was het augustus en hartje zomer, maar ik had al zo lang geen zon gezien dat mijn huid wit en grijs was geworden.

De muren om me heen waren verstikkend. De eerste paar dagen was ik ineengekrompen bij elke stoel die boven me over het hout schraapte. Inmiddels was ik wat meer gewend aan de krappe ruimte, maar ik verlangde nog steeds naar frisse lucht, naar de zon op mijn huid.

Hoewel de kelder enorm was – hij liep helemaal vanonder de keuken tot onder de voordeur van het restaurant – was het grootste gedeelte van de ruimte volgepropt met voorraad en feestversiering. Hoge stapels dozen met witte labels, plastic zakken met kilo's rijst en kasten vol fonduesets en mosselpannen kwamen van alle kanten op me af. De betonnen muren erachter waren grijs en smerig en het rook er een beetje muf.

Na een week was het me opgevallen dat er vroeger een grote

trap in de kelder moest hebben gestaan, waardoor Hester gemakkelijk naar beneden kon lopen om voorraad te pakken. Ik herinnerde me dat ze vroeger, toen ik nog bij haar werkte, de administratie hier had staan en elke avond even verdween om die bij te werken. Het gat in het plafond was echter dichtgemetseld, en het enige wat er van de trap was overgebleven waren lichte plekken waar de onderkant op de vloer had gestaan.

Er was één lamp in de kelder; een bungelend peertje in het midden van de ruimte. Elke dag zat ik er urenlang onder met een boek dat Hester voor me meenam. Dat waren oude exemplaren van avonturenboeken, die ooit van haar dochter waren geweest. De verhalen werden elke week duisterder: over dieven en moordenaars, brute koningen en donkere bossen vol monsters. Ik begon me af te vragen wat voor meisje Hesters dochter was geweest, en waarom ze was verdwenen.

Toen ik de soep ophad, doodde ik de tijd met de kelder onderzoeken. Ik slenterde langs de dozen, schoof ze heen en weer om een pad te maken naar achteren. Helemaal achter in een hoek stapelde ik ze op tot aan het plafond.

Ik vond een doos van een meter hoog, die gevuld was met dikke stompkaarsen. Ik haalde ze er een voor een uit, zette ze in een stellingkast neer en knipte met een schaar een flap van het karton open.

Met een beetje moeite lukte het me om mezelf erin te proppen, en kon ik de dozen om me heen ertegenaan schuiven. Midden in een zee van dozen kon ik helemaal verdwijnen. Niemand zou ooit weten dat ik er was.

Er ging misschien wel een uur voorbij terwijl ik zo in het donker van de doos zat. Toen ik mijn handen op de grond zette om overeind te komen, merkte ik pas dat het karton nat was.

Ik voelde aan mijn gezicht, dat nat en een beetje opgezwollen

aanvoelde. Het verbaasde me dat ik nog kon huilen. De eerste paar weken had ik zoveel tranen gelaten dat ik dacht dat ze op waren. Het verscheurende gevoel van eenzaamheid begon bijna vertrouwd te worden, alsof het een deel van me werd.

Ik had mijn ouders en broertje al wekenlang niet gezien. Ik wilde ze bellen, gewoon om even hun stem te horen. Zodat ze me gerust konden stellen, konden zeggen dat alles oké was. Zelfs om als vanouds te ruziën met Sem – alles om maar weer een beetje terug te keren naar het normale leven.

Mijn vrienden had ik ook niet meer gezien sinds de dag van de ontsnapping. Ik had Amber één keer boven me in de keuken gehoord, maar Hester had haar afgewimpeld, voor de zekerheid. Ergens had ik naar boven willen klimmen, met haar mee willen gaan, maar het kon niet. Hoe graag ik Amber ook wilde vertrouwen, zij had ons verraden in het bos. Door haar was David opgepakt en daarom zat ik nu hier.

Sophie was die avond weggelopen. Ze had gezegd dat ze niets met ons te maken wilde hebben. Ik dacht aan het armbandje dat ze me vorig jaar had gegeven voor mijn verjaardag. Een zilveren sieraad met een bungelend bijtje eraan. ‘Wij zijn altijd “bij” je’, had ze gezegd. Wat een leugen was dat geweest. Ze hadden me allebei in de steek gelaten. Ik begon me zelfs af te vragen of we ooit wel vrienden waren geweest, of dat ik het me allemaal had ingebeeld.

Hoe langer ik in de kelder zat, hoe donkerder de wolk in mijn hoofd werd. Maar niemand mocht weten waar ik was, en zij al helemaal niet. Ik moest hier blijven zitten, helemaal alleen, en wachten tot het voorbij zou zijn.

Wat dat betekende, dat wist ik zelf ook niet. De afgelopen weken had ik gehoopt dat het tijdelijk zou zijn, dat president Walgraaf zich misschien zou bedenken. Dat alles een zieke grap

was geweest. Maar er kwam geen einde aan. Hij had een oorlog beloofd, en die was buiten in volle gang.

Om een uur of tien sloot Hester het restaurant en telde ik af totdat ik naar boven mocht. Een halfuur na sluiting klom ik de ladder op en tilde het paneel uit de muur. Ik wurmde me door de smalle opening achter de kast en zette voorzichtig de pannen opzij, voordat ik over de roestvrijstalen plank naar buiten kroop.

Ik checkte alle ramen en deuren van de keuken en duwde daarna voorzichtig de klapdeuren naar het restaurant open. Pas toen alles potdicht en stil was, durfde ik te ademen.

Het bleef gek om het restaurant zo te zien, helemaal leeg en donker. Terwijl het er overdag gezellig rumoerig was, zag het er 's nachts nogal griezelig uit. De rode leren stoelen waren op de tafels gezet en de kaarsen waren uit. Aan het plafond hingen honderden verschillende lampenkappen; een detail dat ik vroeger grappig had gevonden, maar waar ik nu de kriebels van kreeg. En ik sprong nog steeds elke keer op van mijn eigen schim in de spiegels aan de wanden.

Ik trok de koeling onder de bar open en koos twee flesjes frisdrank uit. Uit het voorraadhok achter de keuken haalde ik een zak chips en met mijn buit in mijn handen sloop ik de trap op naar de eerste verdieping. Daar was een personeelskamer, waar een grote bank en een tv stonden. Maar het fijnste aan die kamer was dat er dikke gordijnen hingen, die al het licht blokkeerden voor de buitenwereld. Hier kon ik me vrijuit bewegen zonder dat ik gezien kon worden vanaf de straat.

Ik plofte op de bank neer. Mijn hart bonkte tegen mijn ribben van het traplopen. Mijn conditie was niet meer wat die geweest was, nu ik vier weken in de kelder had gezeten.

Ik zette de tv aan en trok de zak chips open. Het was een mix

van verschillende vormpjes met ieder een eigen smaak; paprika-aapjes, zoute uilen en herten met kaassmaak. Het deed me denken aan verjaardagsfeestjes toen ik klein was. Het zout beet in mijn kapotte lippen.

Hoewel ik wist dat ik het beter niet kon doen, kon ik het niet laten om het nieuws te kijken. Elke dag zag ik dezelfde beelden van Paleis de Blauwe Burcht en samenvattingen van nieuwe noodwetten. Heksen werden massaal opgepakt en afgevoerd naar Maleficentra, heksegevangenissen. Daar waren nieuwe vestigingen van geopend in de grote steden Luxor en Heliosmeer, om nog meer heksen op te kunnen sluiten. En overall in Solvenia werd gepatrouilleerd door Heksenjagers. De halve bevolking leek nu zo'n glanzend blauw masker te willen hebben, om ongegeneerd tekeer te kunnen gaan tegen heksen.

Net als elke andere dag kwam mijn eigen gezicht levensgroot in beeld. Ik zag mezelf voor de zoveelste keer rennen door de gangen van het Maleficentrum. Met mijn handen een onzichtbaar schild vormen. Twee beren van bewakers ertegenaan knallen. Mijn verwilderde blik vond de camera en met schorre, verbeterde stem hoorde ik mezelf schreeuwen: 'Ik ben de dochter van Kalyna, en als jullie de heksen niet vrijlaten, dan laat ik dit hele gebouw ontploffen.'

De journalisten smulden ervan. Eén van hen kwam in beeld met zijn meest grimmige gezichtsuitdrukking.

'Sinds de "Slag om Domus" zijn er speculaties over wat er die dag gebeurd is,' zei hij ernstig. 'Hoe hebben die heksen de best beveiligde gevangenis van Solvenia kunnen ontregelen?' Hij liet een dramatische stilte vallen. 'Onderzoekers hebben vandaag bevestigd dat we te maken hebben met georganiseerde misdaad. Een groep criminelen, waarvan we enkele gezichten hebben gezien op de beelden, maar die nog groter is dan we ons kunnen

voorstellen, heeft vanuit het Maleficentrum en daarbuiten geopereerd. Aan het hoofd staat rebellenleider Lara Polaris, die we met zekerheid de grootste bedreiging sinds Kalyna kunnen noemen.'

Ik verslikte me in een hap chips. Met tranen in mijn ogen van het hoesten bleef ik naar het scherm staren.

Het was zo absurd. In werkelijkheid zat ik elke dag in het donker in de kelder van Hester, en als ik mijn gezicht buiten zou laten zien, zou ik afgeschoten worden als een dolle hond. Ik stond er alleen voor en ik kon niets doen, laat staan een rebellen-groep leiden. Een grotere antiheld was er niet.

Ik kon het niet aanzien, dat beeld. En die woorden die ik sprak. Hoe dom kon ik zijn? Om te denken dat het indruk zou maken, dat ze bang voor me zouden zijn.

In plaats daarvan was er een oorlog ontketend, en moesten duizenden heksen vluchten voor hun leven.

Na die beelden was er een telefoonnummer te zien, dat mensen konden bellen als ze mij hadden gezien. Er verscheen een reeks foto's van David, Noah, Sophie en Amber, stuk voor stuk met kwade, vertrokken gezichten en onder het bloed.

Een pijnlijke steek schoot door me heen toen ik ze zag. Zij waren bij Alex' oma gebleven die avond, en misschien zaten ze nog altijd in het gat onder de woonkamer verstopt. Ik stelde me voor hoe ze daar samen in het donker zaten terwijl ik hier in mijn eentje zat.

Toen Alex in beeld kwam, wendde ik mijn gezicht af. Een warme gloed kroop vanaf mijn nek omhoog naar mijn wangen, en ik duwde beschaamd mijn handen tegen mijn gezicht, ook al kon niemand me zien.

Ik probeerde niet aan die kus te denken, maar hij lag als een tintelende herinnering op mijn lippen.

Wat had het betekend? Was ik verliefd op Alex? En hij op mij? Of was het de pure opluchting en blijdschap omdat het voorbij was? Elke keer als ik eraan dacht, voelde ik een vonkje in mijn binnenste dat niets met magie te maken had.

Na het nieuws keek ik naar een spelprogramma, maar ik lette niet echt op. Het Harnas dat ik van Kalyna had gekregen, brandde op mijn arm. De meest duistere heks uit de geschiedenis had via de gouden lijnen haar krachten doorgegeven aan mij – en zorgde ervoor dat ik ze moest gebruiken. Als ik mijn magie onderdrukte, dan begon het te prikken en te branden, alsof het door mijn arm heen zou schroeien.

Ik speelde met een vlam in mijn handpalm. Het gele vuurtje danste boven mijn huid, die wel warm werd maar niet verbrandde. Toen ik mijn spieren aanspande en me helemaal op de vlam concentreerde, werd hij zo heet dat hij blauw werd. Ik moest oppassen dat hij niet groter zou worden. Als ik me liet gaan, dan zou het restaurant van Hester van boven tot onder in de brand vliegen.

Soms wenste ik dat het allemaal anders was gelopen. Als ik eerder had geweten wie ik was en wat ik kon, dan had ik het al die tijd al kunnen leren beheersen. Dan hoefde ik niet bang te zijn voor de krachten die in mij scholen. Maar zo was het niet gegaan.

Niemand had geweten dat Kalyna mijn overgrootmoeder was. Mijn oma had haar hele leven gedaan alsof haar moeder dood was, in plaats van dat ze was uitgegroeid tot de meest gevreesde heks van haar tijd.

Ik kromp ineem bij de gedachte aan mijn arme oma, die al zoveel heksen om haar heen was verloren. Ze had gevraagd of ik bij haar kwam schuilen als het oorlog zou worden. Maar nu het zo ver was, leek dat me onmogelijk. Ik kon haar niet in gevaar brengen.

Ik bleef de hele nacht in de personeelskamer. Nu en dan doezelde ik weg op de bank, en dan werd ik wakker met een stijve schouder. Toen het ochtendjournaal begon, kwam ik langzaam overeind. Ik haalde brood uit de kast en kaas en salami uit de koelkast en legde ze op de tafel. Ik zette thee van water uit het kraantje in de hoek van de kamer en ging aan tafel zitten wachten.

Hesters stem klonk krakerig toen ze het restaurant binnen kwam, alsof ze net wakker was. Ik wist dat ze tegen Lucas praatte, omdat ze wel vragen stelde maar geen antwoord kreeg. Hij was ooit een Hopeloze Heks geweest en zijn stembanden waren doorgesneden. Hij communiceerde met het kladblokje in zijn borstzak en een hele reeks gezichtsuitdrukkingen.

De twee klommen de trap op en schoven aan bij de tafel. Lucas zette een pan met gebakken eieren neer.

‘Moet je kijken,’ zei Hester, en ze legde de Westerhoutse krant voor me op tafel. Op de voorpagina zag ik de trotse gezichten van twee bekenden: Dennis en Martin, die bij mij op school hadden gezeten.

‘Je oud-klasgenoot is gepromoveerd tot Hoofdjager,’ zei ze. ‘Hij vindt zichzelf nogal een held, geloof ik.’

Ik zocht naar de pagina waar zijn artikel stond en vond hem midden in de krant, naast een foto van mijn eigen gezicht dat op een dartbord was geprikt. In het interview beschreef Dennis uitgebreid hoe slecht ik was: *‘Ik heb altijd al geweten dat er iets heel erg mis was met Lara. Wist je dat ze me een keer bedreigd heeft? Het is vast nog te vinden op de bewakingscamera’s van school... Zij en haar vriendin, Noah, probeerden me te vervloeken. Ik kon nog maar net ontsnappen. Dat was het moment dat ik me aansloot bij de Heksenjagers. En bij de Slag om Domus had ik ze bijna ingerekend, als een van hen me niet had laten stikken. Hij had me bijna vermoord, weet je.’*

De rest van het artikel bestond uit een opsomming van de heksen die hij al gearresteerd had en zijn plannen voor de toekomst. Ik werd er misselijk van en sloeg de bladzijde om.

Daar vond ik Martin. Hij was net als Alex veroordeeld geweest tot Waakhond voor de Staat, wat inhield dat hij zijn medeleerlingen moest testen op hekserij. Terwijl Alex dat verschrikkelijk vond, had Martin genoten van de macht. Hij was nu met grote trots benoemd tot Heksenjager. Ik kon mijn ogen niet geloven.

‘Hij is zelf een heks,’ bracht ik uit. ‘Waarom zou je dit vrijwillig doen?’

Lucas schudde walgend zijn hoofd en haalde zijn schouders op.

Hester kauwde lange tijd op haar boterham voordat ze antwoord gaf. ‘Er is niet veel keuze voor heksen daarbuiten. Het is jagen of opgejaagd worden. En sommigen kiezen dan liever voor zichzelf.’